

Arrest

nr. 208 680 van 3 september 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Marc MAKIADI MAPASI
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2018 houdende de terugrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat Marc MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot terugnijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 29/08/2018 om ... uur, aan de grensdoorlaatpost Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, (...) de heer: naam A. voornaam M. geboren op (...) geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Marokko

afkomstig uit Oujda met TB2146, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen(en) :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van geen geldig reisdocument (...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel of enig grensoverschrijdend document.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6.5 (a) van de Verordening 2016/399 (EU) van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodex), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de algemene rechtsbeginselen voortvloeiend uit een manifeste appreciatiefout, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij houder is van een verblijfsvergunning die haar werd afgeleverd door de Franse autoriteiten, zoals de heer Olivier MENARD, diensthoofd van het bureau toelating tot verblijf, heeft geattesteerd op 29 augustus 2018. Zij wijst erop dat zij beroofd werd van deze titel in het vliegtuig en dat een proces-verbaal met het nummer HV.28.RB.00799/2018 opgesteld werd door de Belgische gerechtelijke autoriteiten. Zij wijst erop dat de Franse autoriteiten, teneinde de toegang voor de verzoekende partij tot het Europese grondgebied te vergemakkelijken, geattesteerd hebben, in een "récépissé" van 31 augustus 2018 dat de verzoekende partij Frankrijk is binnengekomen in 1981 en dat zij woont in A. te L. en dat zij toegelaten is tot verblijf. De verzoekende partij meent dat haar omstandigheden vallen in de hypothese die geviseerd wordt door artikel 6.5 (a) van de Schengengrenscodex en meent dat geen enkele omstandigheid de toepassing van deze bepaling kan belemmeren daar zij niet op de nationale signaliseringslijst vermeld staat. Om een schending van het beginsel van vrij verkeer te vermijden en om zorgvuldig te handelen, had de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, haar beweringen dienen te verifiëren bij de Franse autoriteiten voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en haar tegenwerpt dat zij de binnenkomstvoorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd heeft, dat laatstgenoemde bepaling niets anders is dan de omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Schengengrenscodex. Na het citeren van voormelde bepaling, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij door haar situatie te onderzoeken op grond van de voorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 punt 1 tot 4 van de Schengengrenscodex, een foutieve toepassing van de wet heeft gemaakt. Zij wijst erop dat haar tegengeworpen wordt dat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, dat zij een geldige verblijfstitel heeft, zoals bevestigd door de Franse autoriteiten, die gestolen werd in het vliegtuig. Zij wijst er nogmaals op dat om de Belgische autoriteiten gerust te stellen, de heer Olivier MENARD, diensthoofd van het bureau toelating tot verblijf, heeft geattesteerd op 29 augustus 2018 op de kopie van haar verblijfsvergunning dat zij in regelmatig verblijf is in Frankrijk, waarbij na een weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit document in overweging te nemen, een "récépissé" (ontvangstbewijs) werd afgeleverd. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd wordt, doch dat deze motivering niet adequaat is. Zij betoogt dat het verbazend is vast te stellen dat de Belgische autoriteiten de documenten afkomstig van de Franse autoriteiten verwerpen terwijl het deze autoriteiten zijn die de verblijfsvergunning hebben afgeleverd aan de verzoekende partij.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op grond waarvan ze genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de

grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Daarbij wordt in feite vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel of enig grensoverschrijdend document.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen derhalve op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3. Wat betreft het afdoende karakter van de motivering, betoogt de verzoekende partij dat er geen adequate motivering voorligt. Het kernpunt van haar betoog is dat zij houder is van een Franse verblijfsvergunning die zij op het vliegtuig verloren heeft en dat het hebben van een verblijfsvergunning valt onder de hypothese van artikel 6.5 (a) van de Schengengrenscore, waarnaar ten onrechte geen onderzoek is geschied en waarvan ten onrechte geen toepassing werd gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 6.5 (a) van de Schengengrenscore.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 6 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; NL 23.3.2016 Publicatieblad van de Europese Unie L 77/9

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. In afwijking van lid 1:

a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;

(...)"

2.2.4. Uit het administratief dossier, met name het verslag van de federale politie - afdeling grenscontrole te Zaventem van 29 augustus 2018, blijkt dat de verzoekende partij zich bij de grenspolitie heeft aangeboden zonder documenten. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. De verzoekende partij kan dan ook op het eerste zicht niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij ten onrechte geen toepassing gemaakt heeft van de hypothese die voortvloeit uit artikel 6.5 (a) van de Schengengrenscodel – daar zij niet betwist dat zij niet in het bezit was van een geldige verblijfstitel of enig grensoverschrijdend document – en ten onrechte toepassing heeft gemaakt van de voorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 punt 1 tot 4 van de Schengengrenscodel, daar zij niet betwist dat zij niet in het bezit was van een geldig reisdocument, noch van een geldige verblijfstitel of enig grensoverschrijdend document.

2.2.5. In zoverre zij meent dat zij houder is van een geldige Franse verblijfstitel, zoals blijkt uit de door haar voorgebrachte documenten, kan de Raad op het eerste zicht enkel vaststellen dat de door haar voorgelegde documenten waaruit blijkt dat zij zou beschikken over een Franse verblijfstitel niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend op 29 augustus 2018 om 9u45 en dat de kopie van de verblijfsvergunning voor Frankrijk en de attestering door de heer Olivier MENARD, diensthoofd van het bureau toelating tot verblijf, op 29 augustus 2018 op de kopie van haar verblijfsvergunning, dat de persoon M.A. (naam van de verzoekende partij) in regelmatig verblijf is in Frankrijk, aan de verwerende partij werden toegezonden door de "pref du nord" op 29 augustus 2018 om 16u07. Het document "récépissé" dateert van 31 augustus 2018 en kon dus onmogelijk zijn overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het niet voorliggen van deze documenten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij op het eerste

zicht dan ook niet dienstig betogen dat het verbazend is vast te stellen dat de Belgische autoriteiten de documenten afkomstig van de Franse autoriteiten verwerpen terwijl het deze autoriteiten zijn die de verblijfsvergunning hebben afgeleverd aan de verzoekende partij.

2.2.6. Het feit dat de verzoekende partij 'berooft' werd van haar documenten – wat overigens een loutere bewering betreft – doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Uit het PV waarnaar de verzoekende partij verwijst blijkt enkel dat zij verklaart haar documenten te hebben verloren.

Het verlies van de vereiste binnenkomstdocumenten, maakt niet dat de verzoekende partij niet meer aan haar binnenkomstverplichtingen dient te voldoen. De verwerende partij kon dan ook op grond van de vaststelling dat er geen geldig reisdocument en geen geldige verblijfstitel of enig grensoverschrijdend document werd voorgelegd, in toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot terugrijding nemen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij om in het bezit te zijn van de wettelijke vereiste binnenkomstdocumenten. Het kwam aan de verzoekende partij toe om zorgvuldig te handelen en ervoor te zorgen dat zij bij binnenkomst te België in het bezit was van alle vereiste binnenkomstdocumenten. Deze verantwoordelijkheid kan niet ernstig worden afgeschoven op de verwerende partij door voor te houden dat de grenspolitie contact diende op te nemen met de Franse overheden.

Bovendien kon een contactname met de Franse autoriteiten op het eerste zicht enkel leiden tot een bevestiging dat een persoon met de naam van de verzoekende partij houder is van een geldige Franse verblijfstitel, wat *in casu* na het nemen van de bestreden beslissing ook is gebleken uit contactname van de Franse autoriteiten met de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij beschikte immers niet over een document dat haar identiteit aantoont, minstens toont zij dit niet aan. Bij het ontbreken van het bewijs van identiteit is de bevestiging van de Franse autoriteiten dat een persoon met de naam van de verzoekende partij houder is van een geldige Franse verblijfstitel dan ook niet nuttig en een contactname dus overbodig. De verzoekende partij kon zonder het beschikken over een officieel document dat haar identiteit kan bewijzen niet aantonen dat zij de persoon is die houder is van de Franse verblijfsvergunning. Uit het ontvangstbewijs van de aanvraag van een verblijfskaart ("*Récépissé de demande de carte de séjour*"), blijkt voorts ook dat dit enkel geldig is als dit vergezeld gaat van het document met nr. QJ7206635 geldig van 15 mei 2014 tot 15 mei 2019 die de identiteit van de titularis rechtvaardigt. Uit documenten van de "*pref du nord*", toegezonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 augustus 2018 om 16u07, blijkt dat het document met nr. QJ7206635 geldig van 15 mei 2014 tot 15 mei 2019 een Marokkaans paspoort betreft.

Het feit dat de verzoekende partij verklaard heeft haar Marokkaans paspoort te hebben verloren of dat dit document haar berooft werd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij zonder het beschikken over een officieel document dat haar identiteit kan bewijzen niet kan aantonen dat zij de persoon is die houder is van de Franse verblijfsvergunning.

2.2.7. De verzoekende partij maakt *prima facie* een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.2.8. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER